

Tajomstvo pravej poslušnosti

Naučil sa poslušnosti...

Židom 5:8

Dovoľte, aby som hneď na začiatku tejto kapitoly povedal, že verím, že tajomstvo pravej poslušnosti spočíva na jasnom a úzkom príbuzenstve s Bohom. Všetka naša snaha po plnej poslušnosti sa stretáva s nezdarom, ak neískame prístup k trvalému spoločenstvu s ním. Je to svätá Božia prítomnosť, ktorej sme si stále vedomí a ktorá nás chráni pred neposlušnosťou.

Nedokonalá poslušnosť je vždy výsledkom porušeného života. Burcovanie a povzbudzovanie takto porušeného života presviedčaním a karhaním býva síce účinné, ale treba zdôrazniť, že cieľ je potrebné zamerať inde: k zdôrazneniu potreby iného, nového života, celkom podobného Bohu, pre ktorý je poslušnosť prirodzená. Život, porušený nepravdivým a nestálym spoločenstvom s Bohom, musí byť uzdravený a musí sa plne rozvinúť s Bohom. Len vtedy bude

možná plná poslušnosť. Tajomstvo pravej poslušnosti je vlastne návrat k úzkemu a trvalému spoločenstvu s Bohom.

„Naučil sa poslušnosti...“ (Židom 5:8). Prečo to bolo potrebné? A aké požehnanie nám tým Pán Ježiš prináša? Počujte: „...z toho, ...čo strpel, naučil sa poslušnosti. A súc zdokonalený stal sa všetkým, ktorí ho poslúchajú, pôvodcom večného spasenia.“ Utrpenie je nám neprirodzené a naša vôľa sa mu musí podrobiť.

Kristus potreboval utrpenie, aby sa v ňom mohol naučiť poslušnosti a podriadeniu svojej vlastnej vôle vôli Otcovej za každú cenu. Musel sa naučiť poslušnosti, aby sa ako náš najvyšší kňaz mohol stať dokonalým. Naučil sa poslušnosti, bol poslušný až po smrť a stal sa pôvodcom nášho spasenia. Skrze poslušnosť sa stal pôvodcom spasenia a môže tak spasiť aj tých, ktorí v neho veria.

My dosahujeme spasenie z toho dôvodu, z akého on dospel k poslušnosti. Vlastnou podstatou spasenia je Kristova poslušnosť Bohu. Kristus, ako jediný poslušný, zachraňuje nás, ktorí ho poslúchame. Či vo svojom pozemskom utrpení, alebo vo svojej sláve v nebi, či pri sebe, alebo v nás – Kristus vyhľadáva len poslušnosť z celého srdca.

Na zemi bol Kristus žiakom v škole poslušnosti. Teraz, súc v nebesiach, vyučuje jej svojich učeníkov, ktorí sú na zemi. Na svete, kde panuje neposlušnosť, je vzkriesenie poslušnosti len v Kristových rukách. On ju v nás udržuje tak, ako vo svojom vlastnom živote. On nás ju učí a zároveň ju pôsobí v nás.

Premýšľajme o tom, skúmajme, akým spôsobom nás ju učí. Možno, že spoznáme, ako málo sa snažíme stať sa žiakmi tejto Jeho školy, kde sa treba naučiť len poslušnosti. Ak myslíme na obyčajnú školu, vtedy vidíme, že hlavným predmetom nášho záujmu sú: a) učiteľ, b) učebnice, c) žiaci. Pozrime sa, čo nazývame týmito menami v Kristovej škole poslušnosti.

a) Učiteľ

„Naučil sa poslušnosti.“ Teraz, keď on sám nás učí, robí to väčšinou tak, že nám najprv odkrýva tajomstvo svojej vlastnej poslušnosti. Povedal som, že moc pravej poslušnosti spočíva v neskalenom osobnom spoločenstve – spojení s Bohom. Tak tomu bolo aj u Pána Ježiša. O svojom učení hovorí toto: „Lebo ja som nehovoril sám od seba, ale ten, ktorý ma poslal, Otec, on mi dal prikázanie, čo by som mal vraviť a rozprávať. A viem, že jeho prikázanie je večný život. A preto, čo ja hovorím, ako mi povedal Otec, tak hovorím.“

To neznamená, že Kristus toto prikázanie prijal hneď na večnosti, ako časť Otcovho poslania pre svoj príchod na svet. Vôbec nie. Deň po dni, každý okamih, keď učil, pracoval ako človek, žil v nepretržitom spojení s Otcom a podľa potreby prijímal Otcovo naučenie. Či nepovedal: „Syn nemôže nič robiť sám od seba, jedine čo vidí robiť svojho Otca. Lebo čokoľvek on robí, to aj Syn tiež podobne robí. Otec zaiste miluje Syna a ukazuje mu všetko, čo sám činí; a väčšie nad to mu ukáže skutky...“, „Ako počujem, tak súdim...“, „Nie som sám, ale som ja a ten, ktorý ma poslal...“, „Slová, ktoré ja hovorím vám, sám od seba nehovorím, ale Otec, ktorý prebýva vo mne, on činí tie skutky.“ Všade je zjavná závislosť na stálom spoločenstve a práci s Bohom a je počuť i vidieť, čo hovorí, činí a ukazuje Boh.

Kedykoľvek náš Pán hovoril o svojom spojení s Otcom, robil tak preto, aby nám ukázal vzor nášho spoločenstva s ním a skrze neho i spoločenstva s Otcom. U nás – práve tak ako u neho – je život stálej poslušnosti možný len vtedy, ak máme stále spoločenstvo s ním a učíme sa od neho. Taký život dosiahneme len vtedy, ak vstúpi do nášho života Boh v miere a moci, ktorú mnohí pokladajú za úplne nemožnú. Len vtedy, keď vierou prijmemе tohto večného a všadeprítomného Boha pochopíme, že nastáva nádej večného života, v ktorom je každá myšlienka podriadená poslušnosti Kristovej.

Nevyhnutne treba, aby sme stále prijímali príkazy a poučenie od samého Boha, ako nás k tomu nabáda: „Počúvajte môj hlas a budem vaším Bohom.“ Výraz „počúvať prikázania“ je v Písme zriedka použitý. Miesto neho je tam takmer vždy „počúvajte ma“ alebo „počúvajte môj hlas“. To, čo zaisťuje veliteľovi vojska, učiteľovi v škole a otcovi v rodine pravú poslušnosť, nie je príkaz, hrozba alebo odmena – ale osobný, živý vplyv, láska a nadšenie. Je to radosť z toho, že vždy počujeme Otcov hlas, ktorý nás naplňuje šťastím a silou ku konaniu z pravej poslušnosti. Je to hlas, ktorý dáva moc k poslušnosti Slova. Slovo, ktoré nie je sprevádzané živým hlasom, je bez účinku.

To je práve ukázané v protiklade, ktorý vidíme v Izraeli. Ľud počul hlas Boží na hore Sinaj a bál sa. Prosili Mojžiša, aby Boh s nimi už nehovoril. Nech prijme Božie slovo a odovzdá im ho. Mysleli len na prikázania a nevedeli, že jediná moc k poslušnutiu spočíva v Božej prítomnosti a Jeho hlase, ktorý k nám hovorí. A tak, keď k nim hovoril len Mojžiš a odovzdal im kamenné dosky, ich správanie bolo plné neposlušnosti, pretože sa báli priameho styku s Bohom. Tak je to doteraz. Je mnoho, mnoho kresťanov, ktorí radšej prijímajú poučenie od Božích mužov než od samého Boha. Ich viera stojí na múdrosti ľudí a nie na moci Božej. Naučme sa tejto veľkej veci, ktorú nám predkladá Pán, ktorý „sa naučil poslušnosti“ tým, že každú chvíľu bol pripravený vidieť a počuť Otca.

Len vtedy, ak budeme tak ako on kráčať s Bohom a počuť Jeho hlas, vtedy v ňom, s ním a skrze neho môžeme dosiahnuť, že obetujeme Bohu poslušnosť, ktorú žiada a pre ktorú nám zasľubuje svoju pomoc.

Kristus nás to môže naučiť zo svojich vlastných skúseností. Snažne proste, aby vám Boh ráčil ukázať, že je nerozumné snažiť sa poslúchať bez sily, akú používal Kristus a aby vám dal túžbu po tom, aby ste sa s ochotou všetkého vzdali a ako Kristus sa mohli radovať z Otcovej prítomnosti.

b) Kniha zákonov života

Kristovo priame spojenie s Otcom ho neurobilo nezávislým na Písme Svätom.

V Božej škole poslušnosti je len jediná kniha zákonov – taká istá pre starých aj mladých i deti. Keď sa Pán Ježiš učil poslušnosti, používal tú istú knihu ako my. Neodvolával sa na Písmo len vtedy, keď mal niekoho učiť alebo presvedčiť, ale potreboval ho ako sprievodcu pre svoj denný duchovný život.

Od počiatku až do konca svojho života žil Božím slovom.

„Napísané je“ bol meč Ducha, ktorým porazil satana. „Duch panovníka Hospodina nado mnou“ – toto slovo Písma bolo jeho presvedčením, ktorým začínal svoju kázeň. Úslovie „aby sa naplnilo Písmo“ bolo mu svetlom, skrze ktoré sa podrobil každému utrpeniu a vydal seba až na smrť. Po svojom zmŕtvychvstaní „vykladal učeníkom všetky Písma, ktoré boli o ňom“. V Písme našiel Boží plán a vyznačenú cestu. Vydal sa po nej poslušne. Ponorený do Božieho slova a zaujatý jeho plnením, dostával od Otca neustále priame pokyny.

V Božej škole poslušnosti je Biblia jedinou knihou príkazov. Táto škola nás poučuje aj o spôsobe, ako máme k Biblii pristupovať: totiž s prostým prianím nájsť v nej všetko, čo je Božia vôľa a ako ju máme plniť.

Písmo nebolo napísané preto, aby rozšírilo naše vedomosti, ale aby usmernilo náš život. „Aby bol dokonalý človek Boží, ku každému dobrému skutku hotový.“ „Ak bude niekto chcieť jeho vôľu činiť, ten ju bude vedieť rozoznať.“ Uč sa od Krista rozpoznať v Písme všetko, čo je tam napísané o zjavení Boha, o jeho láske a jeho rade; ako dosiahnuť toho slávneho konca, aby bol človek schopný činiť jeho vôľu a aby sa navrátil k dokonalej poslušnosti, ktorú si Boh praje a ktorá sama je požehnaním.

V Božej škole poslušnosti je jedinou knihou Božie slovo. Sám Boh učil Krista, kedy a ako používať toto slovo. Je to on, ktorý u proroka Izaiáša (50:4) hovorí: „Pán Hospodin mi dal jazyk učených, aby som vedel občerstviť ustalého slovom. Budí každého rána, budí mi ucho, aby som počúval ako učení.“

I nás podobne učí poslušnosti, ktorej sa najskôr sám naučil tým, že dáva do nášho srdca Svätého Ducha, ktorý je tlmočníkom slova. Prácou Svätého Ducha, ktorý v nás prebýva, je tlmočiť slovo, ktoré čítame alebo na ktoré myslíme tak, aby toto slovo v nás účinne pracovalo – na našej vôli, láske a celej bytosti. Len preto, že tomu ľudia nerozumejú, sa stáva, že toto slovo často nemá moc naučiť ich poslušnosti.

Dovoľte, aby som to povedal celkom jasne. Radujme sa, že sa venuje pozornosť štúdiu Biblie a že podľa svedectva, bol o ňu prebudený záujem, ktorý priniesol úžitok. Ale nemýľme sa! Môžeme mať radosť pri štúdiu Biblie a môžeme obdivovať a byť okúzlení názormi, ktoré sme prečítali. Vnuknuté myšlienky nás môžu hlboko dojať a vzbudiť v nás najúprimnejšie pohnutie – a predsa, ich praktický vplyv na nás, ktorý by z nás urobil nových ľudí, pokorných, milujúcich, trpezlivých a ochotných k službe a utrpeniu – je veľmi malý. Dôvodom toho je, že neprijímame slovo ako slovo živého Boha, ako ním v skutočnosti je. Nepokladáme ho za slovo, ktoré má k nám osobne prehovárať a preukazovať pravú Božiu moc.

Samotné slovo, aj keď ho študujeme v Písme a tešíme sa z neho, nemá samo o sebe žiadnej spasiteľnej ani posväcujúcej moci. Božie slovo je mocnou silou len vtedy, ak nás učí Duch Svätý. Teda len vtedy, keď sa nám podáva v živom slove evanjelia alebo v knihe zároveň „so Svätým Duchom zoslaným z nebies“, ktorý nám dáva s každým veršom výklad, porozumenie i silu vykonať všetko, čo sa od nás požaduje.

U človeka nie je vždy poznanie a chcenie v súlade s robením. Chcenie a konanie býva od poznania a vôle oddelené pre nedostatok moci, ba dokonca býva s nimi v rozpore. V prítomnosti Svätého Ducha to však nikdy tak nebýva, lebo on je súčasne svetlom i mocou Božou. Všetko, čo Svätý Duch činí, dáva a ukazuje, je zároveň pravdou a mocou Božou. Keď vám Svätý Duch ukazuje na Božiu vôľu, predkladá ju ako istú vec, ako život z Boha a dar pripravený pre vás, ktorý je ochotný s vami zdieľať.

Milý čitateľa Biblie! Učte sa prosím veriť, že len keď vás Kristus skrze Svätého Ducha bude učiť

rozumieť slovu a prijať ho do srdca, len vtedy sa naučíte poslúchať tak, ako poslúchal on. Verte, že ako načúvate slovu vdýchnutému Božím Duchom, tak vám dá nebeský Otec ako odpoveď na prosbu viery a na poslušné očakávanie Svätého Ducha, aby pracoval vo vašom srdci. Lebo všetko vaše štúdium Biblie je vecou viery. Nemyslite, že porozumiete z vlastného rozumu a vôle. Verte, že vo vás prebýva Svätý Duch a že Boh skrze neho vo vás pracuje. Prijmite slovo do srdca v pevnej viere, že on vás uschopní ho milovať, k nemu ľnúť a držať sa ho – a náš Pán Ježiš učiní, že Sväté Písmo vám bude tým, čím bolo jemu, keď hovoril o „veciach, ktoré sú písané o mne“. Celé Písmo sa nám stane prostým zjavením toho, čo chce Boh urobiť pre nás, v nás a skrze nás.

c) Žiak

Videli sme, ako nás náš Pán učí poslušnosti tým, že nám odhaľuje tajomstvo, ako sa jej sám učil v neustálej závislosti na Otcovi. Videli sme, ako nás učí používať Písmo tak, ako ho používal sám: totiž ako Božiu zjavenú vôľu o nás, pričom Svätý Duch vykladá obsah písaného slova, a tým uvádza tento obsah do platnosti a činnosti. Uvažujme o mieste, ktoré majú veriaci v jeho škole zaujať; a tak ak budeme naozaj jej žiakmi, lepšie porozumieme všetkému, čo Kristus vyžaduje, aby v nás mohol konať účinnejšie svoje spasiteľné dielo.

Študent sa musí celkom podrobiť dôveryhodnému učiteľovi. Poddáva sa jeho vedeniu. Dokonale mu dôveruje a venuje mu toľko času a pozornosti, koľko sa od neho vyžaduje.

Keď poznáme a súhlasíme s tým, že Ježiš Kristus má právo na to všetko, musíme dúfať, že zakúsime, ako obdivuhodne nás môže učiť poslušnosti, ktorá sa podobá tej jeho.

1. Dobrý žiak, napr. veľký hudobník alebo maliar, lipne k svojmu majstrovi celým srdcom a nikdy neváha sa mu podrobiť.

Ak maliar váha, čo robiť pri miešaní farieb, v pomalom a trpezlivom štúdiu počiatkov svojho umenia vie, že je múdre jednoducho a celkom poslúchnuť radu svojho učiteľa.

Kristus žiada takéto úplné podriadenie sa jeho vedeniu a bezpodmienečné poddanie sa jeho autorite. Prichádzame k nemu a žiadame ho, aby nás učil tomu stratenému umeniu hľadania a počúvania Boha, aké bolo vlastné jemu samotnému. Pýta sa nás, či sme ochotní tak poslúchať, aj keď nás to bude niečo stáť. Znamená to celkom a úplne zaprieť sám seba. Znamená to vzdať sa svojej porušenej vôle, svojho života – i za cenu smrti. Znamená to, byť ochotný činiť všetko, čo odo mňa žiada.

Spôsobom, ako sa niečo naučiť, je jednoducho poslúchnuť návod. Naučiť sa od Krista poslušnosti je možné len vtedy, ak odovzdáme svoju vôľu Jemu a ak urobíme uskutočňovanie jeho vôle jediným prianím a potešením svojho srdca.

Ak nezložíte sľub úplnej poslušnosti už pri vstupe do tejto triedy Kristovej školy, nebudete môcť urobiť krok vpred vo svojom učení sa.

2. Pravý žiak veľkého Majstra mu s radosťou venuje svoju neobmedzenú poslušnosť, lebo mu dôveruje. Vzdá sa ochotne svojej vlastnej múdrosti a dáva sa viesť vyššou, Kristovou.

Takto v plnej šírke musíme aj my dôverovať svojmu Pánovi. Ved' prišiel až z neba, aby sa naučil poslušnosti a mohol ju potom vyučovať nás. Jeho poslušnosť je pokladnica, z ktorej je možné nielen splatiť dlh našej bývalej neposlušnosti, ale aj obstaráť si milosť našej terajšej poslušnosti.

Svojou láskou a dokonalým súcitom nás vyzýva k životu z Božej moci. Takto ovláda naše srdcia i životy k plnej dôvere, ktorú si zasluhuje a získava. Keď rastie sila nášho obdivu a poslušnosti k nemu, zoznamuje nás s pravým tajomstvom úspechu v jeho škole. Láskou, ktorú Svätý Duch rozlial v našich srdciach, prebúdza v nás dôveru. Nakoľko sme mu dôverovali ako Spasiteľovi zahladzujúcemu našu neposlušnosť, natoľko mu budeme dôverovať ako učiteľovi, ktorý nás môže z neposlušnosti vyviesť. Kristus je náš prorok i učiteľ. Srdce, ktoré nadšene verí v jeho moc, objavuje, že z radosti nad touto vierou je možné a je ľahké poslúchať.

3. Žiak venuje svojmu učiteľovi toľko pozornosti, koľko jej vyžaduje. Majster určuje, koľko času musí byť venované osobnému rozhovoru a vyučovaniu.

Poslušnosť voči Bohu je nebeské umenie, ktoré je našej povahe nezvyklé. Ved' aj sám Syn sa mu učil pomaly a dlho. Nesmieme sa teda diviť, že všetkému hneď nerozumieme. Nesmieme sa tiež diviť, že všetko vyžaduje viac času na premýšľanie pri Kristových nohách, viac modlitieb a čakania v úplnej závislosti. Na začiatku sú mnohí z nás ochotní dať mu oveľa menej.

V Ježišovi Kristovi sa nebeská poslušnosť stala opäť ľudskou. Stala sa naším rodným právom a dychom nášho života. Viňme sa teda k nemu, verme mu a žiadajme si jeho stálu prítomnosť. S Ježišom Kristom, ktorý nás naučil poslušnosti ako náš Spasiteľ, môžeme žiť radostný život. Jeho poslušnosť, ktorej sa nemôžeme učiť dosť horlivo, je naším spasením. V ňom, živom Kristovi, nachádzame záchranu a každú chvíľu berieme na nej podiel.

Naliehavo prosme Boha, aby nám ukázal, že Kristus a jeho poslušnosť majú byť každú chvíľu naším praktickým životom. Jeho žiakmi budeme len vtedy, ak mu dáme celé svoje srdce a všetok svoj čas. On nás naučí, ako máme zachovávať jeho prikázania a zostávať v jeho láske, ako aj on zachoval prikázanie Otca a zostáva v jeho láske.

Tretia kapitol publikácie Andrew Murray (1828–1917) „Škola poslušnosti“. Vyšlo vo vydavateľstve MSEJK, Bratislava 2009. Publikované so súhlasom vydavateľa.